

[Erlendsson.]

direkte udbetaling til patienten/de pårørende medfører tomgang visse tider af dagen og forceret arbejde og besværliggjort administrativ kontrol til andre tider.

Erlendsson (FP):

Sygesikringen er i konflikt med de praktiserende læger uden for Københavnsområdet. Dette har medført en række besværligheder for patienterne som helhed. Specielt for befolkningen i landdistrikterne har det betydet fordyrelser i adgangen til behandling, idet sygesikringen ikke refunderer de udgifter, der er forbundet med lægens kørsel til de syge.

Jeg har nylig spurgt ministeren, om ministeren billiger, at patienterne i landets tyndt befolkede egne derved stilles økonomisk dårligere end landets øvrige befolkning, og fået et skriftligt svar, der udpensler en mængde detaljer angående patienters kørselsgodtgørelse til lægen og andre ting, der er sagen uvedkommende, og slutter med at svare ja til det stillede spørgsmål. Det drejer sig efter ministerens mening om lægernes kørselsgodtgørelse, altså en udgift for lægerne, og den finder ministeren rimelig. På anden måde kan jeg ikke læse svaret. Der er så blot det at sige, at lægerne naturligvis må have deres omkostninger dækket. De må som i alle andre lignende relationer betales af dem, der søger bistand, dvs. de syge, nemlig dem, der bor i landets tyndest befolkede egne, og det bliver dem, der har mest hjælp behov, fordi de er ude af stand til selv at søge lægen. Ministeren finder dette i orden. Jeg takker for et klart svar.

Det spørgsmål, jeg i dag stiller, går også på en lettelse af konfliktsituationen for de syge, nemlig om ministeren kunne tænkes at billige den lettelse for patienterne, at de ikke selv behøver at spilde tid og ulejlighed med at stå i kø på socialkontorerne for at få den del af lægehonoraret tilbagebetalt, som sygesikringen har besluttet at ville refundere. Heller ikke en sådan lettelse ville være nogen begunstigelse af lægerne i en konfliktsituation, hvor den store modpart på bedste vis vil forsøge at besværliggøre forholdene for hjælperne.

Måske jeg dér i forhold til dette spørgsmål og i patienternes interesse kan forvente et imødekommende svar fra ministeren.

Socialministeren (Eva Gredal):

Spørgsmålet kan besvares bekræftende, og jeg kan henvise til det svar, som jeg afgav den 10. december 1975 på et af hr. Wamberg stillet spørgsmål.

Jeg oplyste da, at sygesikringens forhandlingsudvalg i en skrivelse af 5. december 1975 havde udtalt, at der intet er i vejen for, at lægen modtager betaling fra den sikrede, der kvitterer for den givne behandling, og at lægen herefter sender regningen til kommunen med anmodning om, at tilskuddet udbetales direkte til den sikrede.

Erlendsson (FP):

Så vil jeg anmode ministeren om igen at gøre sygesikringen og de sociale kontorer opmærksom på denne bestemmelse, for det er dem ikke bekendt.

Socialministeren (Eva Gredal):

Det står jeg ganske uforstående over for. Jeg går ud fra, at Amtsrådsforeningen, som har lavet denne ordning, har meddelt de praktiserende læger og læger ude over landet, hvorledes reglerne er.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *John Haaber* (V) til ministeren for Grønland:

„Hvilke saglige grunde mener ministeren at kunne anføre for over Grønlandsministeriets bevillinger at yde tilskud til opførelse af en LO-højskole i Julianehåb?“
(Spm. nr. 248).

Skriftlig begrundelse.

Ministerens beslutning må i højeste grad forekomme bemærkelsesværdig,

fordi der allerede findes én højskole på Grønland, som har udtalt villighed til samarbejde,

fordi driften af to højskoler to forskellige steder i det — hvad befolkningstal angår — begrænsede grønlandske samfund vil betyde et uforholdsmæssig stort og derfor uforsvarligt forbrug af ressourcer til drift, rejser m. m., og

fordi tilskuddet ved afholdelsen over Grønlandsministeriets bevillinger må betyde, at andre vigtige investeringer i det grønlandske samfund må udskydes.